

Jeho Veličenstvo Großglockner se
sousedním vrcholem Glocknerwand.
Vpravo je Franz-Josefs-Höhe.

Dlouhá a trnitá cesta ke vzniku Národního parku Vysoké Taury

Připomeňme si jména salcburského právníka a politika Augusta Prinzinger (1811–1899), odborníka na dřevo a průmyslníka z Villachu Alberta Wirtha (1874–1957) a zakladatele „Rakouského spolku pro přírodní parky“ profesora Adolfa Guttenberga (1839–1917). Všichni tři byli nadšeni ze svých cest po Americe a zejména z Yellowstonského národního parku, který svým vznikem v roce 1872 položil základy pro ochranu a trvalé uchování unikátní krajiny. Především díky nim se v roce 1912 nově založený Rakouský svaz ochránců přírody snažil realizovat myšlenku Národního parku ve Vysokých Taurách. V letech 1913 a 1914 získal Svaz 11 km² lesů a alpských pastvin v tehdy nedotčených údolích Stubachtal a Amerthal. V roce 1918 daroval Albert Wirth oblast Glockneru o rozloze 40,34 km² rakouskému Alpenvereinu. Podmínkou vlastnického převodu byla povinnost trvale udržovat tuto vysokohorskou krajinu jako přírodní rezervaci. Než ale zemští hejtmani Korutan, Salcburska a Tyrolska podepsali dne 21. října 1971 základní dokument o společném Národním parku ve Vysokých Taurách, uplynulo mnoho desetiletí. V roce 1981 začaly ideu naplňovat nejdříve Korutany, Salcbursko se přidalo v roce 1984 a Tyrolsko

Na sedle Gradetzsattel,
nejvyšším bodě okruhu
kolem Glockneru, tváří
v tvář Großglockneru

až v roce 1991. A teprve po 25 letech od založení národního parku v Korutanech, tedy v roce 2006, získalo největší chráněné území ve střední Evropě s rozlohou 1856 km² mezinárodní uznání IUCN (International Union for the Conservation of Nature and Natural Resources/Mezinárodní unie pro ochranu přírody a přírodních zdrojů). Celá oblast má tedy pečeť pro uchování původního přírodního bohatství.

Král Vysokých Taur

Přitažlivost nejvyššího štítu Rakouska je nepřetržitá, každoročně se z něj rozhlédnou tisíce alpinistů a milovníků hor. Z každé světové strany představuje Großglockner své rozmanité tváře. Z Východního Tyrolska dominuje ostrý hřeben Stüdlgrat a hřeben Glocknerwand, z korutanské strany z údolí Mölltal nebo z vyhlídky Franz-Josefs-Höhe se pak „král Vysokých Taur“ prezentuje svou charakteristicky tvarovanou pyramidou. Großglockner fascinuje rok co rok statisíce lidí.

Začátek alpinismu ve Východních Alpách

Píše se rok 1798. Kardinál Salm-Reifferscheid a horský rada Dollinger se domluvili na zorganizování výpravy na Großglockner. Výstup měl vést z korutanského Heiligenblutu údolím Leitertal. Kardinál nechal proto postavit na západním úpatí Schwertecku ve výšce 2753 m ubytovnu, budoucí Salmhütte. V srpnu 1799 se skupina 30 mužů, v níž byli vědci, tesaři, farmáři, nosiči a kuchaři, vydala k chatě. Na Kleinglockner se dostali druhý den. Další pokus o vrchol byl učiněn o rok později v červenci 1800. Celá karavana sestávala ze 40 mužů a 16 koní. Tento výstup se podařilo dokončit, a tak 28. července 1800 stanuli čtyři tesaři a farář Horasch poprvé na Großglockneru. Tento moment je označován za počátek alpinismu ve Východních Alpách. V celém alpském pohorí zdolal člověk dříve pouze Mont Blanc, což se stalo v roce 1786.

Großglockner

Kals am Großglockner, historicky významné
středisko pod Großglocknerem